

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εισοσύν και πρόιον δημόδιες χρονον
την κληνρ οιοδμεν γην των Παρθενώνων.

Χίμα κί' ενηαυδο πόντε,
τά μουνοίμε κί' εν ακουομέντα.

Των δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τώ φράγκα εϊ και μ όνς.
Γιά τά ξένα δρωος μέρη—δ έκα φράγκα και 'σ τώ χ έρι.

Είς γνάσιν ήρομεν παντός εύροόσου τσελεπή
δτι πωλοσμεν όσματα 'Ρωμιοσφ άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν κί' όποιοο άπ' έξω θέλα
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομειων τέλη.

Ίουλιου δευτέρα
και σταφίε πέρα πέρα.

Ένενηντα κί' ένα κί' όκτακόοα,
Παλαμέντο και κόρητα τόσα.

**Ό Κόντες μας ό λιγερόο
κοκκιοοσκιοφής φλογορόο.**

Ό σό κάρα προσήλιος,
πήγες τότε στής Βουλής,
τήν μεγάλην συνεδριαν
νά θαυμάοησ την άνδρειαν
και τό μένοο διαφορών
πατριωτικόν ήγώτερον ;

Τί παρήξεν πολλά...
είδες τόν Ζωγομάλε
μέ'στού Κόντε τό μαντήρι ;

Είδες τόσοο θυμημένοο
και τόοο διακαροτμημένοο,
πού την έπαιδαν χοντρή ;

Είδες βρέ, τόν Γουνοκράτη, τόν Σκουζέ, τόν Κοραπάνο,
και μ' άλλό Κλεό χωρίστρα είν ξανθό ρεπουμπλικάνο ;
Είδες πώο άνεσηκόθη, γιά και μ' έλαχ τάριαο,
και σέ κύριο κανένα κάοαταο δέν χάριαο ;

Τώδες τώδες τό Ραλλάκι
πώο μέ τόσοοο συνοπλάκη ;
Μά τά λόγη του Διμηπρίτη
έγινε, σαρκιακομύτη,
σάν γαλιάντρα κελιδήστρα.

Και τεντόει τόν Λιμό του
και χαλέ μέ'στού θυμό του
τήν άλλό Κλεό χωρίστρα.

Όποιοο τόν ξανθό κεντς
νικημένοο θ' άπομεινρ...
και σέ τούτον άπακτς,
πλην κί' έκείνου δέν άρίνει.

Τώδες τώδες τό Ραλλάκι
πώο μέ τόσοοο συνοπλάκη ;
Όλοο τοβτεσαν κοντά,
πλην αυτό βαρυροτντζ.

Ό θυμόο τόν άνυφοί,
κί' όσοο τό Ραλλάκι ρέβουο
θά τόοοο κάρη νά χορεύουο
μ' ένα πώο' στού ταφι.

Τώδες τώδες τό Ραλλάκι ;... του βαοτούν καλά τά κώοα,
κί' είπε γιά τόν Καραπάνο πώο σάν ήσασ' στην καρτάο
τουδλεγε σιγά σιγά : Μήτσο μου, μη μέ ξεγάνρ,
και τόν Οικονομικόο θέλοο τάρα νά μέ κάρηο,
πού γιά τόοτο, καθώς έξέρει, είμαι μόνια κί' έχω φόρτε
και του κάρηο πάντα κόρτε.

Πάρε και δικαιοσύνη και Παιδεία... δέν μέ μέλεο
δός τα σ' άλλουο πού τά θέλεο...
και τά δρό'στών Νάντα δός τα,
μά τά νομέραο'στών Κώοτα.

Τότε, βλάκα μέ πωτόντα,
κί' ό μικροό ο Καροπάνοο
διαφοό'σ' υπερήφανοο
τής καρτόοοο τήν κούβεντα.

Τότε μετ' ἄργης μεγάλης
κάνοντας καὶ τὸν σταυρὸ τοῦ
βεβαίονε πῶς ὁ Ράλλης
τᾶκουσε μὲς ἄτονερό του.

Ὁ φηλὸς παραθυμῶνει,
διαφύδει τὸν καντό,
πλὴν ἐκεῖνος βεβαίονε
πῶς τοῦ τᾶπε ἄτο Λαντό.

Δέν σοῦ τᾶπα, μὰ μοῦ τᾶπε... καὶ ὁ μακρὸς ποῦ λές, σακάτη,
μὲς ἄστην ἐξαψὶν ἐκείνην
ἔχασε τὴν πρὶν γαλῆνην,
καὶ μακρύτερος ὠρθώθη δύο δάκτυλα καὶ κᾶτι.

Τᾶπε τᾶχα κᾶν δέν τᾶπε ;... Περικλέτο, ποῖος τὸ ξέρει ;
σᾶλος ἔγινε γιὰ τοῦτο ἄσων Ρωμῶν τὰ Παρλαμέντα,
καὶ περιεργοὶ καμπόσοι ῥώτησαν τὸν καρποσῆρη
μῆπως ἔτυχε ν' ἀκούσῃ τὴν κρυφὴ τῶν τὴν κουβέντα.

Πλὴν καὶ αὐτὸς δέν εἰμπορεῖ
τίποτα νὰ βεβαίωσῃ,
τίποτα δέν μαρτυρεῖ,
καὶ ἄπορον καὶ χάσκουν τόσοι.

Ἐπόθεσις τοῦ κράτους ἀπέμειν ἔκκρεμής...
ἀμφιβολία τόση σὲ κάνει νὰ φραξῆς,
μὰ τότε τὴν ἀλήθεια θὰ μάθωμε καὶ μεῖς
ὅταν τὰ μαζιλάρα μιλῶσουν τῆς ἀνάξῃς.

Καὶ λένε μερικοὶ
ἄσὰ πάντα Βλακέτιχ
πῶς ἄστην πολιτικὴ
συγκὰ συμβαίνουεν τέτοια.

Κι ὅσο καὶ ἄν ἐκτιμᾶσαι
σὲ κάνει νὰ τὴ χάνης,
καὶ μία νὰ θυμῶσαι
καὶ δεκά νὰ ἔξανης.

Ὁ Περικλέτο φίλιτατε, ἄστο βίου τὸν κλαυθμῶνα
συνείθῃς νὰ συγχωρῆς καὶ πάντα ν' ἀμνηστεύῃς...
τὰ νῆρη τοῦ καλοκαίρου, τ' ἄστραγα τοῦ χειμῶνα,
τὰ λόγια τῆς πολιτικῆς ποτὲ μὴν τὰ πιστεύῃς.

Μὰ τί Βουλὴ καὶ ἐκείνη
ἄσῃς λαύρας τὸ καμίνι !

Τί πλῆθος μῆσα καὶ ἔξω, τί Πρεσβευτῶν μονύελα,
τί σᾶλος καὶ τί θυελλὰ !

Πλῆρη τὰ θεωρεῖται
ἡμεδαπῶν καὶ ξένων,
καὶ ἐπίθεσις ἀγρία
τῶν δυσχερεστῶν.

Καὶ μόνον ὁ Ζαχῆμος μὲς ἄτῃς Βουλῆς τὸν κλόδωνα
δέν ἀνοίει τὸ στόμα, τὸ τόσο λιγερὸ,
γιατ' ἦταν τ' Ἄν-Γιάννη, ποῦ βγαίνουεν τὸν κλόδωνα,
καὶ φέρουεν, Περικλέτο, τ' ἀμίλητο νερό.

Ἐκεῖνος δέν φωνάζει
κατὰ τοῦ ἀμῆτασι μῆσος,
ἄν καὶ κρυφὰ στενάξῃ
καὶ μῆσα βραχὴ πόνος,

γιατὶ τὴν ἀρχηγία τοῦ ἴπῃρε τὸ Παλλάκι,
καὶ τοῦκοψε τὸν βῆχα καὶ τὸ νερό στ' ἀυλάκι.

Πατεῖς με καὶ πατῶ σε γιὰ τὸ ξανθὸ θηρίο,
καὶ ὁ πόλεμος ἀνάδει μὲ πεισμα περισσότερο,
καὶ ὁ Ρώμος ἐθεάθη ψηλὰ στὸ Προεδρεῖο,
καὶ οἱ φίλοι τὸν ῥωτοῦσαν: τί γίνεται τὸ κότερο ;

Βλέπεις τοῦτον, φίλε μπουφο,
μὲ τὸν κόκκινον τὸν σκούφο ;
Κύτταξε πῶς προχώραῖ
μὲ μὰ μῆση λιγερῇ.

Ἐστὸν καθρέφτῃ μῆρος κυττάζει,
Περικλέτο Διογένη,
ἄν ἡ σκούφα τοῦ ταιριάζῃ,
ἄν ἡ σκούφα τοῦ πηγαίνει.

Ἄδελφέ μου Περικλέτο, ποῦχεις κατασὰρ τσουλούφιχα,
μὲ τὴν κόκκινον τὴν σκούφα
νὰ καὶ τοῦτος μὲς ἄτῃ μῆση.

Ἰπῆρε δρόμο, ἴπῃρε φόρα,
καὶ ὅλοι τοῦ φωνάζουν τώρα :
βάστα τὴν νὰ μὴ σοῦ πέσῃ.

Τῆς φωνῆς αὐτῆς τὸ μέλος
ἐνωτίσου, πνεύμα κοῦφο...
ποῖος αὐτὸς ὁ Μαζανιέλος
μὲ τὸν κόκκινον τὸν σκούφο ;

Κλοῦδχα κεραλῆ μου καὶ ἄδεια,
τὸν γνωρίζεις, τὸν εἰσεύρεσι;
ἄκου νὰ σοῦ πῶ σημάδια
καὶ μὲ τοῦτα θὰ τὸν εἴρῃς.

II. —

Τὸν γνωρίζω, τὸν γνωρίζω,
καὶ ἄπορον τὸν ἀντικούσω.
Τὸ γνωρίζω τὸ πιστίνι,
τὸν καινούρο Μαζανιέλο,
καὶ ἄπο τοῦτο τὸ σκαρπίνι,
καὶ ἄπο τοῦτο τὸ κκεπέλο.

Τὸν γνωρίζω, τὸν γνωρίζω,
καὶ ἄπορον τὸν ἀντικούσω.
Τὸν γνωρίζω καὶ ἄπ' τὴν κόφῃ,
ποῦχει τόση λεβεντιὰ,
τὸν γνωρίζω καὶ ἄπ' τὴν ὄψῃ,
ποῦχει γλύκα καὶ ἄρχοντιὰ.

Τὸν γνωρίζω, Φασουλῆ,
καὶ ἄπο σὲκα πῶ πολλὸ.
Τὸν γνωρίζω, βρὲ μπακαμπέση,
καὶ ἄπο τὴν κομψὴ τὴν μῆση,
ποῦ λυγίζεται σὸν οἶδε
μὲ καμὰ καὶ ἄμορσιὰ,
καὶ ἄπ' τὸν Νίκο τὸν ἀποψιδῆ,
ποῦ τὸν ἔχει συγγροσιὰ.

Αὐτὸς ὁ πρὶν εὐάρετος Πρωθυπουργὸς τοῦ Στέμματος,
σῶστος γαλαζομάματος,
αὐτὸς ὁ πρὶν εὐάρετος θεράπων τῆς πορφύρας,
ὁ Κόντες τῆς Κεχρούρας.

Αυτός ο μαγκας και πολύς,
αυτός ο τρώου προσηλιός
σε κάθε κώλον της Αθής.

Αυτός ο φίλος, ποθραγς κι' εβώ μες' στο Παλάτι,
κι' κι' Έξω' στη Δαυλίτσια ψωμί που λέν κι' άλάτι,
κι' ο Βασιλῆς' σ' Άνάτορα του Ταγογίου τόν' κράτησε
κι' μέρα καλοκαιρινή γὰρ νὰ διασκεδάσει,
και μύρτισο με τόν Βασιλῆρα σὸν Κόντηε θρονοκράτηρα
και με τὸ Στάγμα τήλαγε μες' σ' τὰ παρθένια δόση.

Ὁ Τζορτζῆς, ὁ Βενιαμίν
ἐκεῖνος τῆς Κορώνας,
ὁ γαίρων δόξαν και τιμὴ
εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας
ὁ Περικλῆς τοῦ Στάματος κι' ἄγρυμνος βαρβατόροσ
λεπτός και μυροφόρος.

Τούτος εἶναι Μάξενβίλοσ,
Βροῦτος, Γουλιέλμοσ Τέλλοσ,
σύγχρονος Ἀριστογείτων,
φλογερός, ζουβρογίτων.

Τούτος εἶναι, βρε μαγκούρη,
ὁ πόν Φρίλιον φροῦν,
και τὸν νεὸν ἀνακτερῶν
καθεὸς κοκκινουκόρη.

Ποῦ κι' ὁ πρὶν λιβανός ;
ποῦ κι' ἡ τῆς Αἰλῆς ἀγάπη ;
πὺς πικρῆλας κι' αὐτός ;
πὺς εἰς Κρομβάλ μετατρέπη ;

Ἄλλες κι' ἐκεῖνος κρῆνον
και τοῦ Στάματος τὴν δόσην

τὴν ἐξήλαγε δρομῶσ,
ποῦ σκοτίσαμε κι' ἔμας.

Ὁ Κόντης στραγγυλῶ
τοῦ τῶπε και καλῶ
εἶπε πὺς ἡ Κορώνη δὲν πρέπει νὰ κορώνη
κι' ἔκει ποῦ δὲν τὴν σπέρνουσ ποτὶ νὰ μὴ φυτρώνη.

εἶπε πὺς σ' τὸν κομμάτων δὲν πρέπει τῆς δουλειῆς
και τῆς κουτομπολῆς
κι' ὁ Βασιλῆς νὰ μπλέκη,
μόνο φηλῶ νὰ στέκη.

εἶπε πὺς ἡ Κορώνη
δὲν πρέπει' σ' τὸν αἰῶνα
νὰ τὰ χαλῆ μ' ἐκείνου, με' τούτων νὰ τὰ φταζῶνη,
και μὴτ' εὐνοούμενουσ, μὴτε γροῦσ νὰ κῆνη,
με' σ' ἄλους ν' ἀποστέλλη τοῦ θρόνου τὰς ἀκτίνας,
γὰρ νὰ μὴν ἀγρευτοῦσ και τῆς ζῆτοῦν εὐδῶνα.

Τῆς τῶπε στυαράτα, τῆς τῶπε σοδαρά,
και τόσο γλαφυρά,
Τὶ λόγος εὐραδεί ;
ἡλέτρισε τὰ κληθ...
διὸ μετὰ σπουδῆς
καταχρονοκροτήθι.

Ἐξήρθησαν οἱ ρήτορες, κι' ἡ ρώμη ταν...
τὸν Κόντη χωρετῆτε τὸν ἀτόμητον,
ποῦ τοὺς θεσμοὺς ἀγρυμνοὺς τοὺς ἐροῦρητε
κι' ἔκανε τὴν Κορώνη κι' εἰσυροῦρητε.
Και βάλτε τὸν' σ' τὴν κούνη και τὸν κούνησμε,
τὴν κώκνη σκουριτῆ και τὴν ἠνήσμε.

Τὶ' περμένεσ και τοῦτοσ,
Περικλῆ τοῦ γροῦλιμῶτοσ,

• ἄντικρύσῃ μ' ἔμπρός σου Βροῦτο
καὶ τὸν Κόντη τὸν Κορμάτη ;

Τὸ περίμενες κι' αὐτὸ
τὸ κινούριο χωρατὸ ;
Κι' ὁ Γεωργιάκης Μζικιανέλος...
ἄς προσμενίωμε τὸ τέλος.

Τοῦμακα τοῦμακα τὸ λεγέني,
μὲ θεσμούς κι' ὁ Κόντης βγαίνει,
κι' ἄς ἰδοῦμε τί θὰ γένη.

Π. — Ἐμεινε λοιπὸν ὁ Ράλλης νικητὴς χωρὶς τὸν Νώντα
καὶ κατ' ἄσπραπτε κι' ἔβρόντα.

Ἐβραβεύθη τὸ Ραλλάκι, πῆρε καὶ τὸ Ράλλειον,
κι' ἔδωκεν καὶ τὸν Βουδοῦρη πάλιν ἐνούλιον,
κι' ἀνεσκίρτα νικητὴς
κι' Ἀσημάκης ὁ Κατῆς,
ποῦ τῆς Θέμιδος τοὺς βόθρους πέρα πέρα θὰ πιασπέρῃ,
κι' ἡ Κορώνια καθὼς λένε βάλθηκε νὰ τὸν πικτρέψῃ.

Φ. — Ἐμεινε λοιπὸν ὁ Ράλλης, κατέπληγθησαν σοφοί,
κι' ἐνθὲ πρὶν μονάχος ἦτο τώρα πλειονοψύχη.
Μετὰ μόχθους τόσης πάλης
ἔμεινε λοιπὸν ὁ Ράλλης
κυβερνητὴς τοῦ Κουβέρνου μ' ἕκατό δὲν ξέρω πόσους,
κι' οὔτε τὸ Ποτέμιν τρέμει καὶ τοὺς ἀποστάτας Ρώσους.

Δὲν φοβίζουεν πᾶς τὸ γένος
νέας καταιγίδος φόβοι,
κάθε δυσασπαστὸς
ἔμεινε σὴν τὴν Νισθή.

Ἄλλος κομμάτ' ἄρχης, Ράλλη, σὴν καὶ σένα δὲν θὰ βγῆ,
νάκει μ' ἕκατό τὴν νύκτα, μὲ κανένα τὴν αὐγῆ.

**Μετὰ θενοῦς ἀγῶνας
ταξεῖτε τῆς Κόρωνας.**

Ἄς ἐφορτάσωμεν κι' ἔμετε τὰ τρόπαια τῆς νίκης,
μὰ πάλι γὰρ τὸν Βασιλῆα φωνάζουεν, Περικλέτο...
λέει κι' ὁ Καρπετόπουλος, λέει κι' ὁ Λοιδωφίτης
ὅτι δὲν πρέπει σ' αὐτὸ λουτρὰ νὰ ταξειδέψῃς φέτο.

Μὰ μὴ ἀκοῦς τί λένε αὐτοὶ
καὶ μονάχος σου κρινε...
μήπως σὴν ὄλους μας θνητοὶ
κι' οἱ βασιλεῖς δὲν εἶναι;

Γιατί τοὺς θέλουεν πάντοτε 'στοῦ Παλατιοῦ τὴν μόναισι;
μήπως κι' αὐτοὶ δὲν λαχταροῦν νὰ πέρουεν λίγη τόνωσι;

Γιατί τοὺς θέλουεν πάντοτε 'στ' Ἀνάκτορ' ἀδρανεῖς
καὶ μόνον μ' αὐτοκίνητα νὰ τρέχουεν σὲ Δεκλείαισι,
ὅσπαν ἔχουεν μάλιστα μεγάλους συγγενεῖς,
ὅπου μ' ἔκατο τὸ κράτος των νὰ βρῆ μ' αὐτοὺς ὠφέλειαισι;

Ἄς μὴ λοιδωρῆ τὸν Θρόνον
Λοιδωφίτης μας κανεῖ...
πρέπει μὰ φορὰ τὸν χρόνον
νὰ μιλῆς 'στους συγγενεῖς.

Ποῦς θὰ πᾶρ, βρέ γκορούλα,
'στους σκηπτούχους νὰ μιλῆς;
μὲ τὸ λέγε καὶ τὸ μίλα
κάτι τέλος θὰ κολλήσῃ.

Νὰ μὴ ἀκοῦς τί λένε Βουλαις καὶ καρφενεῖς,
καὶ τώρα μὲ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Μακεδονία,
ποῦ καθενὸς τὸ σπῆθος παλμοὺς γενναίους πάλ' λεται,
'στὸ Στέμμα τὸ ταξεῖδι βαρῶ πῶς ἐπιβάλλεται.

Π. — Κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς πρὸ καλῆ περιστασι δὲν βρῆκε
τὸ Στέμμα γὰρ ταξεῖδι,
κι' ἄς λένε Καρπετόπουλοι, κι' ἄς λένε Λοιδωφίται
κι' ἄς τὸ ποτίζουεν ἔξδι.

Γιατί νὰ μὴν στάσιμον ἐντὸς τῆς Δεκλείαις ;
ὁ Ράλλης ἔκανε καλά
κι' ἔφερε πρῶτο, μπουνταλα,
τὸ νέο Νομοσχέδιο τῆς Ἀντιβασιλείας.

Φ. — Πρέπ' ἡ δρῶσις Περικλέτο, τῆς Κορώνας τῆς φιλάτης
νὰ μὴ στέχη τῶρ ἀργή...
σὴν πηγαίνῃ σὲ ταξεῖδι κάνει καὶ τὴν διατάτῃ της
καὶ συγχρόνως ἐνεργεῖ,
μ' ἄλλους λόγους, μπακαλιάρω,
δρῶ τρυγόνι μ' ἕνα σμπάρω.

Π. — Κορφεύα καὶ σὲ βουλευτῶν καὶ καρφενέων λόγια...
φαντάσου τί θὰ γίνωμε χωρὶς συγγενολόγια.
Καὶ τώρα, βρέ ζωντοβόλο, μὰ μακαρίελα πέρω
κι' ἀλόγητα σὲ δέρω.

'Στοῦ φτωχοῦ Πεσμαζόγλου τὴν ῥάχη
περπατώντας ἡ φτώχεια μονάχη
μελετᾷ τὰς συμβάσεις μ' ἔλπιδα
καὶ χροτάτη στεφάνη φορεῖ,
καμωμένο μὲ λίγη σταφιδῶ,
ποῦχε μείνει σὲ κάμπο κλαρί.

Μὲ χαρακὶς ἡ κηπάνας σημαῖουεν
κι' οἱ φτωχοὶ σταφιδαδες προσμένουεν
νὰ ρυτρώσουεν παρῶδες 'στ' ἀμπέλια,
καὶ νταούλια βαροῦν καὶ βιολιά,
καὶ κτυποῦν μὲ χοροὺς καὶ μὲ γέλωα
τοῦ λιγνοῦ Μπατινιῶ τὴν κοιλιά.

**Εὐχαριστήριαν θερμὸν
πρὸς φίλον ἀγνωστον ἡμῶν.**

Εὐχαριστῶ θερμότερα τὸν ἀγνωστον μας φίλον,
ποῦ νέον ἔδωρον ἔστειλε πρὸς τοῦ Ραμουῦ τὸ φίλλον,
κι' ἂν πάλιν μὲ τοὺς στίχους μας τὸν ἄνδρα δὲν ἠμνήσωμεν,
ποῦ τόσον ἀπεθαίμαξε κι' ἠγάπη κι' ἐξέτιμα,
μὰ τὸν ἐμνημονοῦσαμεν καὶ δὲν ἐλησημονήσωμεν
νὰ ρῶνωμεν μὲ δάχρυα τὸ λατρευτὸν του μνήμα.
Καὶ σὲ κατ' ἀλλήλων καιρὸν μὲ τὴν πτωχὴν μὰς λύρα
θὰ ψάλλωμεν τὸν λειψάντα' στὴν ἐποχὴν τὴν στεφρῶν.

Καὶ καμψόμας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Παράσχος, Ἄλλα Σκούφου μελέτη κριτικὴ
λίαν σημαντικὴ,
μ' ἐυφράδειαν μεγάλην στὴν Γαλλικὴν γραμμένην
καὶ στῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν τυπωμένην.

Τεῦχος ἐξ ἐσμάτων πατριωτικῶν
Μακεδονικῶν,
μὲ γενναῖον φρόνημα καὶ ρυθμὸς τραγῶδιν
ἀπὸ τὸν Αἰμίλιον Εὐθευεριάδην.